

El compliment d'una promesa

Al principi de l'estiu, amb motiu dels cinc anys de la nostra publicació, una carta de l'editor anunciava el compromís de fer en poc de temps un important salt endavant, d'encetar una etapa de profundes reinnovacions en la presentació i en els continguts de la nostra revista. Ara ha arribat el moment de presentar al públic les primeres proves materials del compliment d'aquella promesa.

A partir d'aquest número, encetem un procés de transformació substancial d'EL TEMPS, basat en una renovació completa de la seua imatge i presentació, però que no es reduirà a la imatge externa. En pàgines interiors, el lector trobarà una explicació detallada del conjunt dels canvis en marxa, sobre els quals podem fer ací una valoració global. En primer lloc, la transformació de la coberta no és fruit de cap caprici: és, a partir d'ara, una coberta que considerem molt més atractiva, molt més àgil i gràficament més suggestiva. En segon lloc, i en la mateixa línia, la renovació completa de la presentació interior, titulars i maqueta, text i presentació gràfica. El conjunt, obra d'Enric Satué, situa el nostre setmanari en primera línia quant a disseny i modernitat: Enric Satué ha fet, per a EL TEMPS, un treball a l'altura del seu indiscutit prestigi.

Quant a la renovació dels continguts, que anirà concretant-se progressivament al llarg de les pròximes setmanes, no és menys ambiciosa que els canvis en la presentació i la imatge. Apareixeran seccions noves, o totalment renovades, com les dedicades a la crítica musical i d'espectacles, als llibres, o a la vida nocturna de les nostres ciutats. Incorporarem nous col·laboradors de prestigi en les pàgines d'opinió, com

Montserrat Roig o Joan Barril, o en la crítica de cinema, com J. L. Guarner, i les firmes més conegudes de les més importants publicacions internacionals. La informació internacional serà, precisament, un dels aspectes que seran més reforçats a partir d'ara: diversos acords puntuals amb setmanaris europeus, i convenis generals amb importants agències, faran possible aquest reforçament de la secció. Això no obstant, cal tenir en compte una limitació que haurem d'anar superant en cada número (i que expressa molt bé l'estat precari i subordinat en què ha de moure's la premsa en català), com és el fet que la gran premsa espanyola, sobretot la de Madrid, té adquirits drets preferencials de reproducció de la major part de les publicacions europees i americanes de primera fila.

Un atractiu suplementari serà la incorporació de dibuixants de prestigi a

les nostres pàgines: siga el caricaturista Farreres, si guen els millor representants de l'escola de còmics valenciana.

Tot això, evidentment, va acompanyat de tot un procés de renovació tecnològica, que va des de la completa informatització de les nostres redaccions de València i de Barcelona, fins a la impressió en rotativa i a l'extensió del color. Un esforç global, els resultats del qual comencen ja a estar a la vista dels lectors, i que emprenem convençuts de la importància del nostre treball. Com deia la carta de l'editor ara fa pocs mesos, teníem des del principi l'ambició de ser un setmanari «con els altres», normal dins de la precària normalitat de la nostra premsa. I a cada nova etapa estem més i més prop de realitzar aquella ambició.

Allò que segurament no serem mai, és un setmanari de l'estil dels setmanaris espanyols més coneguts, un estil de premsa basat —fins i tot en les publicacions més serioses— en les peripècies d'una dotzena escassa de personatges, que setmana rere setmana omplen portades amb grans titulars intercanviables. L'estil d'EL TEMPS no serà mai aquest, ni en té cap pretensió. Els nostres lectors, també, hi busquen una altra cosa que vides de financers o escàndols de polítics. Com la major part dels lectors dels setmanaris europeus o nord-americans de més prestigi. Tot l'esforç que estem fent, no és per acabar presentant un setmanari «com els altres» setmanaris espanyols, sinó una revista que s'aproxime permanentment als models internacionals: pel disseny i la presentació, pel to i el rigor dels continguts, per l'estil de periodisme.

Encara som lluny d'aconseguir-ho, però ja no tan lluny com fa cinc anys.

